

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Bc. P. S.**, zast. Mgr. Nikolou Jílkovou, advokátkou, se sídlem Drobného 72, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, č. j. 23194/19/5000-10480-710970, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2021, č. j. 31 Af 25/2019 - 42,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2021, č. j. 31 Af 25/2019 - 42, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 6. 2019, č. j. 23194/19/5000-10480-710970, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 6. 2019, č. j. 23194/19/5000-10480-710970, částku 14.800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Nikolky Jílkové.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Platebním výměrem na odvod za porušení rozpočtové kázně ze dne 23. 10. 2018, č. j. 1802548/18/2700-31471-609454, Finanční úřad pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“), podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle § 44a odst. 4 písm. b)

zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), žalobci vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 4.451 Kč. Důvodem pro vyměření tohoto odvodu byla skutečnost, že žalobce nepoužil část dotace poskytnuté úřadem práce (dále též „poskytovatel dotace“) na zřízení chráněného pracovního místa za účelem výkonu samostatné výdělečné činnosti v souladu s dohodou o poskytnutí dotace. Dotace byla totiž určena k zakoupení čtyř konkrétních položek se stanovením jejich maximálních přípustných cen, přičemž žalobce u dvou z nich stanovenou cenu překročil.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 6. 2019, č. j. 23194/19/5000-10480-710970, bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu a podle zákona o rozpočtových pravidlech zamítnuto odvolání žalobce a uvedené rozhodnutí správce daně bylo potvrzeno.

[3] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 21. 1. 2021, č. j. 31 Af 25/2019 - 42, zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí o odvolání. V odůvodnění tohoto rozsudku se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že dohoda o poskytnutí dotace neumožňovala dvojí výklad a že ceny jednotlivých dotovaných položek stanovené v příloze č. 2 byly cenami maximálními. Při komplexním posouzení dohody jako celku je již pouhým gramatickým výkladem zřejmé, že seznam uvedený v příloze č. 2 dohody o poskytnutí dotace nebyl jen vyjádřením podpůrného výpočtu, jak se domnívá žalobce, nýbrž nezbytnou a plnohodnotnou součástí této dohody, stanovující jak samotné nákladové položky, tak i maximální výši příspěvku, kterou se na tu kterou nákladovou položku rozhodl úřad práce poskytnout. Z dohody o poskytnutí dotace tak jednoznačně vyplývalo, že žalobce nemůže svévolně přesouvat finanční prostředky mezi jednotlivými položkami, nýbrž je u každé z nich vázán výší příspěvku na nákladovou položku uvedenou v seznamu. Úhrada nákladů na položku přesahující stanovenou částku pak byla čistě věcí žalobce. Pakliže se mu podařilo zakoupit některou z položek o 4.301 Kč levněji, měl se obrátit na úřad práce s žádostí o úpravu přílohy č. 2 dohody o poskytnutí dotace. Bez příslušné úpravy této dohody totiž nebyl oprávněn vynaložit tyto ušetřené prostředky na jiné položky zahrnuté do předmětu dotace.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu uvedl, že tak činí z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítl, že údaje o cenách uvedených v příloze č. 2 dohody o poskytnutí dotace odpovídají orientačním cenám, které sám uvedl v průběhu sjednávání této dohody. Za této situace nemohl očekávat, že původní předpokládané náklady položek v tomto seznamu by měly být maximální. Od doby, kdy úřadu práce tyto cenové odhady sdělil, do poskytnutí dotace totiž uplynulo několik měsíců, přičemž v této době došlo k vývoji cen na trhu. Součet orientačních cen uvedený v příloze č. 2 dohody o poskytnutí dotace navíc rovněž převyšuje výši poskytnutého příspěvku. V dohodě se navíc uvádí, že „příjemce použije příspěvek výhradně na pořízení nákladových položek dle seznamu, přičemž nemusí

pokračování

pořídít všechny tyto položky.“ Z tohoto ustanovení podle stěžovatele vyplývá, že byl oprávněn použít celý příspěvek také k nákupu jen některých z uvedených položek. I proto stanovené ceny položek nemohou být cenami maximálními.

[6] I pokud by však dohoda připouštěla jiný výklad, než ten zastávaný stěžovatelem, nelze jej podle další kasační námitky považovat za zjevně nesprávný. Proto bylo namístež při výkladu dohody o poskytnutí dotace s ohledem na judikaturu Ústavního soudu aplikovat zásadu *contra proferentem*, podle níž jsou-li ve smlouvě použity formulace a pojmy, které lze vykládat rozdílně, jeví se být spravedlivým vykládat je v neprospěch toho, kdo je do smlouvy použil, tedy v tomto případě poskytovatele dotace. Tentýž požadavek v projednávané věci vyplývá i ze zásady *in dubio mitius*.

[7] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí o odvolání a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, přičemž se ztotožnil se závěry rozsudku krajského soudu. Seznam uznatelných nákladových položek uvedený v příloze č. 2 dohody o poskytnutí dotace totiž jednoznačně vymezuje výši příspěvku na jednotlivé nákladové položky a stěžovatel nemůže svévolně přesouvat finanční prostředky mezi nimi.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nicméně z jejího obsahu je zřejmé, že tak učinil pouze podle písmena a) téhož ustanovení, tedy z *důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*.

[10] Podstatou stížnostní argumentace je nesouhlas stěžovatele s výkladem dohody o poskytnutí dotace způsobem, který zvolili žalovaný a krajský soud. Podle stěžovatele dohoda umožňovala přesouvání poskytnutých prostředků mezi jednotlivými nákladovými položkami, resp. byla přinejmenším formulována natolik nejasně, že umožnění tohoto přesunu bylo nutné dovodit ze zásad *contra proferentem* a *in dubio mitius*.

[11] Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel dne 23. 2. 2017 požádal úřad práce o poskytnutí příspěvku na zřízení chráněného pracovního místa za účelem výkonu samostatné výdělečné činnosti. Stěžovatel žádal o poskytnutí příspěvku na nákup třinácti konkrétních položek. U každé z nich uvedl předpokládané náklady na její pořízení, jež v součtu činilo 145.130 Kč. Pořízení těchto položek mělo umožnit stěžovateli, jakožto osobě v invalidním důchodu, zahájit podnikání spočívající ve výrobě a prodeji opukáří (květinových nádob s betonovým či polystyrenovým skeletem oblepených zvnějšku opukou).

[12] Na základě dohody ze dne 5. 5. 2017 byl stěžovateli přiznán za výše uvedeným účelem příspěvek ve výši 25.000 Kč. Příloha č. 2 této dohody obsahovala následující seznam uznatelných nákladových položek:

Pořadové číslo	Nákladová položka, její specifikace	Počet kusů	Výše příspěvku na nákladovou položku
1.	Řezačka na polystyren: CleexCut LongBox	1	4 850,00
2.	Stavební kolečko	1	900,00
3.	Úhlová bruska: Narex EBU 15-16	1	5 000,00
4.	Přívěsný vozík: Agados titus	1	15 000,00
	Celkem	4	25 750,00
	Celková výše příspěvku		25 000,00

[13] Ustanovení čl. II odst. 4 dohody o poskytnutí dotace stanovilo, že „příjemce použije příspěvek výhradně na krytí nebo úhradu nákladových položek, které souvisí se zřízením pracovního místa a jsou uvedeny v seznamu uznatelných nákladových položek. Seznam je přílohou č. 2 této dohody. Příspěvek nemusí být použit na krytí nebo úhradu všech nákladových položek uvedených v tomto seznamu.“ V čl. V odst. 1 pak dohoda uváděla, že „tu část příspěvku, kterou příjemce nevyčerpal a nedoložil do 31. 7. 2017, je povinen neprodleně vrátit Úřadu práce.“

[14] Stěžovatel po obdržení dotace zakoupil v příloze č. 2 uvedenou řezačku na polystyren za 7.345 Kč, úhlovou brusku za 699 Kč a přívěsný vozík za 22.476 Kč. Stavební kolečko nezakoupil. Celkem tedy na schválené položky vynaložil částku 30.520 Kč. Správní orgány mu však vynaložené prostředky uznaly pouze v rozsahu uvedeném v příloze č. 2, což znamená, že z řezačky na polystyren mu neuznaly výdaje převyšující částku 4.850 Kč a u přívěsného vozíku částku 15.000 Kč. Celkem tedy správní orgány stěžovateli uznaly výdaje pouze ve výši 20.549 Kč. Zbylou část dotace ve výši 4.451 Kč po něm požadovaly vrátit.

[15] Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem krajského soudu o jednoznačnosti dohody o poskytnutí dotace. Stěžovateli je totiž nutné dát zapravdu, že dohoda na žádném místě výslovně nestanoví, že částky uvedené v příloze č. 2 jsou pro jednotlivé položky maximální a nepřekročitelné. Proto je možné takový závěr učinit pouze v případě, že by z celkové koncepce dohody jednoznačně vyplýval.

[16] Jak však rovněž správně poukázal stěžovatel, ustanovení čl. II odst. 4 dohody o poskytnutí dotace tento závěr zpochybňuje, neboť se v něm uvádí, že příspěvek nemusí být použit na úhradu všech nákladových položek. Ani toto ustanovení sice výslovně nezakotvuje možnost použít dotaci k úhradě některých položek v hodnotě převyšující limity stanovené v příloze č. 2, nicméně takový výklad spíše podporuje. Při použití výkladu, podle něhož ani v případě nezakoupení některé z položek nebylo možné část příspěvku použít na úhradu jiných položek, by tak fakticky příjemce dotace měl na výběr pouze mezi zakoupením všech položek a vrácením části dotace. Byť i tento výklad, k němuž se přiklonil krajský soud, lze jistě považovat za možný, nepochybně jej nelze označit za jednoznačný, respektive jediný reálně představitelný. Tento výklad je totiž

pokračování

rovněž zpochybněn ustanovením čl. V odst. 1 dohody o poskytnutí dotace, podle něhož je příjemce dotace povinen vrátit nevyčerpanou část příspěvku. Při přijetí výkladu zastávaného krajským soudem by tak obě zmíněná ustanovení fakticky upravovala velmi podobným způsobem tutéž otázku. Tato lze jistě chápat i tak, že čl. II odst. 4 zakotvuje samotnou možnost stěžovatele nevyčerpat příspěvek celý a čl. V odst. 1 pak řeší, co se má stát s jeho nevyčerpanou částí. V případě přijetí tohoto výkladu by to však znamenalo, že smlouva je psána velmi (možná až přehnaně) podrobným způsobem a jsou v ní uváděny i skutečnosti, které se mohou jevit zcela samozřejmými (jako je například právě možnost nevyčerpat celý příspěvek). Pokud by tomu tak bylo, bylo by však rovněž možné oprávněně očekávat, že takto podrobná smlouva bude obsahovat i ustanovení o tom, že na jednotlivé schválené položky nelze čerpat příspěvek ve vyšší částce, než je uvedeno v příloze č. 2, pokud by takové pravidlo poskytovatel dotace skutečně chtěl stanovit. Za této situace nelze odmítnout výklad stěžovatele, který předpokládal, že čl. II odst. 4 upravuje otázku odlišnou od čl. V odst. 1, tedy možnost převádění prostředků mezi jednotlivými schválenými položkami.

[17] O možnosti správnosti výkladu stěžovatele svědčí i okolnosti uzavírání dohody o poskytnutí dotace. Částky uvedené v příloze č. 2 dohody totiž byly bez dalšího převzaty z podnikatelského záměru stěžovatele. V něm je přitom stěžovatel označoval jako předpokládané náklady. Úřad práce ani v dohodě o poskytnutí dotace, ani v žádné jiné komunikaci se stěžovatelem (jež by byla obsažena ve správním spisu) nesdělil, že by uvedené částky považoval za maximální možné. Ve správním spisu není ani obsažen žádný podklad, z něž by vyplývalo, že by úřad práce před poskytnutím dotace jakkoliv zkoumal stěžovatelem uvedené částky z hlediska jejich přiměřenosti, natož že by o výsledku tohoto zkoumání informoval stěžovatele. Za těchto okolností nelze klást stěžovateli k tíži, že si v příloze uvedené částky vyložil jako orientační, neboť je tak ve své žádosti koncipoval.

[18] Názor stěžovatele, že je pro něj závazná pouze celková výše příspěvku (25.000 Kč) a seznam schválených položek, nikoliv však již jejich konkrétní ceny, přitom částečně podporují některá další ustanovení dohody o poskytnutí dotace i předsmluvní komunikace s úřadem práce. V čl. III odst. 1 dohody je uvedeno, že stěžovateli bude poskytnut účelově určený příspěvek ve výši 25.000 Kč. Nelze tak přijmout výklad, že by stěžovateli byly poskytnuty čtyři samostatné příspěvky omezené částkami stanovenými v příloze č. 2 dohody. Rovněž v emailu ze dne 25. 4. 2017, v němž úřad práce stěžovateli sděloval, že komise aktivní politiky zaměstnanosti potvrdila své rozhodnutí poskytnout mu příspěvek 25.000 Kč na čtyři uvedené položky, není uvedeno, že by měl pro každou z nich platit samostatný limit.

[19] Závěru o tom, že ceny uvedené v příloze č. 2 mají jen orientační povahu, přitom odpovídá i skutečnost, že součet těchto cen (25.750 Kč) je vyšší než poskytnutá dotace (25.000 Kč). Tato skutečnost přitom není v dohodě o poskytnutí dotace ani v žádném jiném sdělení adresovaném stěžovateli odůvodněna. Krajský soud sice správně uvedl, že poskytovatel dotace byl oprávněn neposkytnout dotaci ve výši plně pokrývající schválené položky. Tím, že tak však poskytovatel dotace učinil, aniž by současně vysvětlil, zda stěžovatelem uvedené ceny považuje za přiměřené a proč přistoupil k poskytnutí dotace zrovna v takové výši, však rovněž objektivně přispěl ke snížení přesvědčivosti

argumentů opřených o význam cen uvedených v příloze č. 2 dohody. Jelikož totiž stěžovatelem uvedené orientační ceny nepředstavují exaktní základ pro výši dotace, nelze odmítnout výklad, že stejně tak nepředstavují exaktní omezení výše dotace pro jednotlivé položky. Přinejmenším stejně přesvědčivě totiž působí i vysvětlení, že výraz „výše příspěvku na nákladovou položku“ za těchto okolností nelze nutně chápat jako maximální omezení, nýbrž jen jako vyjádření toho, jakým způsobem jednotlivé položky přispěly ke stanovení celkové výše příspěvku.

[20] Stejně tak nelze odmítnout stěžovatelovu úvahu o průběžně se měnících cenách na trhu. Stěžovatel totiž orientační ceny předložil poskytovateli dotace jako součást podnikatelského záměru ze dne 14. 3. 2017, nicméně dotace mu byla vyplacena až 30. 5. 2017. Tvrzení stěžovatele o tom, že za více než dva měsíce došlo ke změnám jím původně předpokládaných cen, přitom nelze považovat za nepodložené. Výklad zastávaný žalovaným i krajským soudem vede k tomu, že v důsledku cenového vývoje by téměř vždy docházelo ke krácení dotace. Pokud totiž u některé položky dojde ke snížení ceny oproti předpokladu (jako tomu bylo v projednávané věci u úhlové brusky, již stěžovatel zakoupil v akci), neměl by příjemce dotace možnost takto ušetřené prostředky použít na zakoupení těch položek, u nichž naopak došlo ke zvýšení cen. Vzhledem k tomu, že součet cen jednotlivých položek převyšuje výši poskytnuté dotace pouze o 750 Kč, jakékoliv zvýšení cen převyšující tuto hranici by šlo pouze k tíži příjemce dotace, aniž by mu bylo umožněno jej kompenzovat úsporami v ostatních položkách.

[21] Ani ze smyslu poskytované dotace nelze dovodit jednoznačnost výkladu žalovaného, respektive krajského soudu. Pokud totiž poskytovatel dotace uznal, že stěžovatel uvedené položky k výkonu své výdělečné činnosti potřebuje a byl ochoten mu na jejich zakoupení poskytnout částku 25.000 Kč, je z hlediska naplnění účelu dotace bezpředmětné, jakým způsobem bude tato částka mezi jednotlivé položky rozdělena za předpokladu, že žádný z výdajů poskytovatel dotace neshledá nepřiměřeně vysokým, resp. účelově nadsazeným. Smyslem dotace totiž bylo usnadnit stěžovateli, jakožto invalidnímu důchodci, zahájení samostatné výdělečné činnosti v jím zvoleném odvětví. Mezi tímto účelem a konkrétními výdaji na jednotlivé podporované položky přitom neexistuje žádná užší souvislost. V projednávané věci přitom nebylo stěžovateli vytýkáno neúčelné či neefektivní vynaložení poskytnutých prostředků.

[22] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výklad zastávaný stěžovatelem o možnosti použít nevyužitou část příspěvku ohledně některých položek na zakoupení položek převyšujících původně předpokládanou cenu, má oporu v dohodě o poskytnutí dotace a neodporuje jejímu smyslu ani účelu.

[23] Jak přitom uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 11. 2001, sp. zn. IV. ÚS 182/01, *„ve smlouvě jsou použity formulace a pojmy, které lze vykládat rozdílným způsobem. Za takové situace by pak měla být aplikována zásada, že takové pojmy a ujednání třeba vykládat v neprospěch toho, kdo je použil.“* Uvedený závěr byl sice vysloven ve věci soukromoprávní (kupní smlouva), nicméně v oblasti smluv veřejnoprávních je nutné jej akcentovat o to silněji. Výklad nejasných ustanovení smlouvy v neprospěch fyzické osoby, která její obsah nemohla příliš ovlivnit, by totiž byl i v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate*, podle níž *„je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co*

pokračování

nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody.“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06).

[24] V projednávané věci je přitom zřejmé, že ze dvou v úvahu reálně přicházejících výkladů dohody o poskytnutí dotace do práv stěžovatele jednoznačně méně zasahuje výklad umožňující použít ušetřené prostředky z některých položek na pokrytí zvýšených cen položek jiných. Za této situace tedy bylo povinností žalovaného a krajského soudu takový výklad upřednostnit a učinit závěr, že v posuzované věci stěžovatel neporušil dohodu a poskytnutí dotace, v důsledku čehož nebyly splněny podmínky pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně.

[25] Lze tedy shrnout, že krajský soud posoudil uvedenou právní otázku nesprávně, a proto byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Již v žalobním řízení zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a krajský soud by v novém řízení o žalobě nemohl učinit nic jiného, než jej z uvedených důvodů pro nezákonnost zrušit. Proto povaha věci umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a) a § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí žalovaného o odvolání a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[27] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. O náhradě nákladů řízení před krajským soudem a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatel má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[28] Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl v řízení před krajským soudem zastoupen, sestávají uplatnitelné náklady řízení o žalobě pouze ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč.

[29] V řízení před Nejvyšším správním soudem má stěžovatel kromě zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč právo na náhradu odměny za dva úkony právní služby poskytnuté jeho zástupkyní podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti, a to výši 2 x 3.100 Kč, celkem 6.200 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu). Stěžovatel má též právo na náhradu hotových výdajů zástupkyně za tyto úkony právní služby ve výši 2 x 300 Kč, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). V řízení o kasační stížnosti tak stěžovateli náleží náhradu nákladů v celkové výši 11.800 Kč.

[30] Celkové důvodně vynaložené náklady soudního řízení stěžovatele činí 14.800 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit tuto částku úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jeho zástupkyně. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu